

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
Judecător: V. Jomiru-Niculița
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Dumitru Visternicean
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” ,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Victor Miron împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, prin care s-au respins apelurile declarate de către Victor Miron și Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 29 iulie 2016, Victor Miron a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contractului individual de muncă nr.4693 din 11 aprilie 2011, a fost angajat în calitate de șef al Direcției juridice

și reglementări a Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”.

Susține reclamantul că contractul individual de muncă a fost încheiat pe o durată nedeterminată, întrucât la încheierea acestuia nu a fost stabilit termen de probă.

Prin încheierea acordului adițional la contractul individual de muncă nr.4693/1 din 4 iunie 2012, Victor Miron a fost transferat în funcția de șef al Direcției juridice, reglementări și resurse umane, prin acordul nr.4693/2 din 4 iulie 2012, a fost transferat în funcția de director al Departamentului juridico-administrativ, iar prin acordul adițional nr.4693/3 din 19 mai 2014 a fost transferat în funcția de director-adjunct al Departamentului juridico-administrativ.

Menționează reclamantul că, prin ordinul Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” nr. 129p din 4 martie 2016, a fost preavizat despre reducerea funcției pe care o deținea din statele de personal.

Concomitent cu preavizarea i-a fost înmănată copia ordinului nr.101 din 4 martie 2016, cu privire la modificarea statelor de personal prin care s-a dispus lichidarea Departamentului juridico-administrativ și crearea Direcției generale juridică și organizare internă și Direcția management resurse umane.

Ulterior, prin ordinul Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” nr. 287p din 10 mai 2016, a fost concediat în conformitate cu art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii „reducerea numărului sau statelor de personal”.

Consideră reclamantul că a fost supus unei concedieri ilegale și că toate acțiunile angajatorului au avut anume acest scop, iar reducerea statelor de personal a avut loc în scopul motivării formale a acestei concedieri.

Indică reclamantul că, nu este de acord cu ordinul în cauză, considerându-l ilegal și neîntemeiat, deoarece, în opinia sa, angajatorul nu a respectat prevederile art., art. 86-88, 183 din Codul muncii, adică procedura de concediere în cazul lichidării unității, reducerii numărului sau a statelor de personal.

În conformitate cu pct. 3.1 din procesul-verbal al consiliului de administrație al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” nr. 9 din 3 octombrie 2013 s-a decis de a aproba majorarea efectivului-limită de la 1930 la 1945 unități ale statelor de personal.

Prin scrisoarea directorului general al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” nr. 01/608 din 2 martie 2016 adresată Consiliului de administrare, prin care s-a solicitat aprobarea unor modificări în structură organizațional-economică a întreprinderii, se motivează necesitatea divizării unor funcții între subdiviziunile Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, care nu au ca impact modificarea numărului de state sau disponibilizarea personalului.

Potrivit pct. 7 al procesului –verbal nr. 1 al ședinței Consiliului de administrare s-a decis aprobarea organizatorică a Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, fără modificarea numărului existent al statelor de personal, precum și fără disponibilizarea angajaților.

Astfel relatează reclamantul că directorul general în calitate de administrator al întreprinderii, nu a avut nici un temei juridic sau economic de a declanșa procedura de disponibilizare, reducere a numărului statelor de personal, fapt care a dus la încălcarea prevederilor art. 88 alin. (1) Codul muncii.

Relatează reclamantul că angajatorul era obligat de a evalua dreptul preferențial al fiecărui angajat din cadrul structurii lichidate de a fi lăsați la lucru, ținând cont de calificarea și productivitatea muncii acestora, precum și de criteriile indicate la art. 183 alin. (2) Codul muncii, în cazul stabilirii unor egale calificări și productivități a muncii.

Prin urmare, reclamantul subliniază că angajatorul fără a ține cont de prevederile art.183 Codul Muncii, prin câteva ordine consecutive au transferat toate persoanele care au activat în cadrul Departamentului juridico-administrativ în funcțiile create din cadrul Direcției generale juridico-administrativ și organizare internă și Direcție management resurse umane.

Consideră Victor Miron că nu a fost ținut cont de faptul că are studii superioare, este licențiat în drept, are o vechime în muncă de specialitate de aproape 20 ani, dintre care 5 ani la Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” în funcții de conducere a subdiviziunii interne a întreprinderii responsabili de comportamentul juridic, management al personalului secretariat.

Reclamantul specifică că angajatorul avea obligația legală conform art. 88 alin. (1) lit. b), art. 183 Codul muncii de a-i propune un alt loc de muncă în subdiviziunile create, care și-au menținut intact competențele funcționale, totodată ținând cont de specialitate, profesie, calificare și funcția care a deținut-o.

Accentuează reclamantul că la data preavizării 10 martie 2016, prin scrisorile nr. 01/681 și nr. 01/688 i-a fost propus două funcții vacante în altă localitate decât cea de domiciliere: inspector superior al Biroului evidență și documentare Dondușeni și funcția de inspector superior al Biroului evidență și documentare Căușeni, care sunt cele mai inferioare funcții. Reclamantul indică că a refuzat aceste funcții, deoarece este o persoană cu obligații familiare, are doi copii minori la întreținere, are domiciliul permanent în mun. Chișinău.

Susține reclamantul că, de la data preavizării 10 martie 2016 și pînă la data concedierii 10 mai 2016, la unitate au existat mai multe funcții vacante, care nu i-au fost propuse. Astfel la 30 martie 2016 a fost suplinită funcția vacantă de șef secție securitate și regim prin angajarea unei persoane cu studii juridice, ce a activat anterior

în Serviciul juridic din cadrul unui minister, iar la 31 martie 2016 a demisionat șeful Secției gestiune personală din cadrul Direcției management resurse umane.

De asemenea reclamantul menționează că la emiterea ordinului nr. 287 p din 10 mai 2016 au fost încălcate prevederile Legii nr. 60 din 30 martie 2012 privind incluziunea socială a persoanelor cu dezabilități. A indicat că, este o persoană cu XXXXX XXXXX XXXXX XXXXX și beneficiază de drepturile și garanțiile suplimentare prevăzute pentru această categorie de cetățeni.

Totodată, consideră necesară obligarea pârâtului de a-i repara prejudiciul material și prejudiciul moral cauzat prin privarea ilegală de posibilitatea de a munci, în conformitate cu normele de drept.

Solicită reclamantul Victor Miron anularea ordinului nr. 287p din 10 mai 2016 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 4693 din 11 aprilie 2011, restabilirea în funcția de director-adjunct al Departamentului juridico-administrativ al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la muncă, a prejudiciului moral în sumă de 68 136,61 lei și a cheltuielilor de judecată.

La 23 noiembrie 2016, Victor Miron a depus cerere de majorarea a cerințelor, solicitând suplimentar încasarea din contul Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” în beneficiul său a premiului neachitat în mărime de 4500 lei (f.d. 235, vol. I).

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 ianuarie 2017 s-a admis parțial acțiunea înaintată de Victor Miron, s-a anulat ordinul nr.287p din 10 mai 2016 cu privire la încetarea contractului individual de muncă prin care a fost concediat Victor Miron, s-a restabilit Victor Miron în funcția deținută anterior director-adjunct al Departamentului juridico-administrativ al Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”. S-a dispus încasarea din contul Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” în beneficiul lui Victor Miron salariul pentru absența forțată de la muncă în mărime de 196 992,6 lei, prejudiciul moral în mărime de 22 712,70 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 lei, în total suma de 222 205,3 lei. În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată. S-a încasat din contul Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 6666,16 lei (f.d. 18-35, vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, s-au respins apelurile declarate de către Victor Miron și Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 20 ianuarie 2017 (f.d. 96-101, vol. II).

La 10 noiembrie 2017, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, solicitând

admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

Recurentul, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurentul menționează că din analiza comparativă de pînă și după reorganizarea Departamentului juridico-administrativ, din structura organelor de conducere a fost redusă funcția de director-adjunct al fostului departament, fiind instituită doar funcția de șef direcție generală și din cadrul fostului departament s-a desprins ca direcție aparte, direcția management resurse umane. Susține recurentul că în cadrul entității a avut loc o regrupare reală a salariaților care de fapt ține de competența exclusivă a angajatorului, oportunitatea căruia nu poate fi pusă în discuție în cadrul procesului.

Dacă în cadrul reorganizării o funcție nu este în statele de personal, chiar și în situația dacă Consiliul de administrație a indicat în decizia sa „fără disponibilizarea salariaților”, consideră recurentul că organul executiv este în drept să aducă statele de personal în corespundere cu noua structură reorganizată.

Accentuează că a avut loc o reducere reală a funcției, fiind respectată procedura de concediere prevăzută de art. 88 Codul muncii. La 4 martie 2016, Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” a emis ordinul cu privire la preavizarea salariaților în legătură cu reducerea funcției din statele de personal, iar prin scrisorile nr. 01/688 din 10 martie 2016, nr. 01/687 din 10 martie 2016 și 01/827 din 18 martie 2016 i-a fost propus lui Victor Miron trei funcții vacante conform specialității sale.

De asemenea recurentul menționează că Victor Miron nu a invocat o normă legală care ar prevedea obligația angajatorului de a propune salariatului toate funcțiile vacante existente la întreprindere, prin urmare consideră că procedura ce ține de obligația angajatorului de a-i propune intimatului un alt loc de muncă a fost respectată.

Recurentul consideră nemotivată concluzia instanțelor de judecată cu privire la faptul că au fost încălcate prevederile art. 33 din legea nr. 60 din 30 martie 2012 privind incluziunea socială a persoanelor cu dizabilități, întrucît nu au indicat concret care drept a reclamantului a fost încălcat.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 4 decembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs lui Victor Miron informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 20 decembrie 2017 Victor Miron a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată în termen recursul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” la 10 noiembrie 2017 împotriva deciziei instanței de apel din 13 septembrie 2017.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” este formulată în baza art. 432 din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini*

Diagnostics S.R.L. v. Italia, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Dumitru Visternicean

Iuliana Oprea